
THE LAST
LIGHT ON

NGƯỠNG CỬA 11

Ngọn đèn cuối cùng còn sáng

Có một sự khác biệt sâu sắc giữa sống sót và đứng vững.

Sống sót là một bản năng.

Đứng vững là một sự lựa chọn.

Nhiều người nghĩ hai điều đó là một.

Không phải vậy.

Một người có thể sống sót qua cơn bão rồi dành phần đời còn lại nằm trên đống đổ nát của mình.

Một người khác có thể đi qua cùng cơn bão ấy, gom nhặt những gì còn lại, và quyết định tiếp tục.

Sự khác biệt không nằm ở vết thương.

Sự khác biệt nằm ở tư thế.

Trong một thời gian dài, tôi tin rằng cuộc sống là chuyện của kết quả.

Rồi những thử thách đến.

Và tôi khám phá ra cuộc sống trên hết là chuyện của sức chịu đựng.

Sức chịu đựng về đạo đức.

Sức chịu đựng về cảm xúc.

Sức chịu đựng của con người.

Có những năm mà mọi thứ dường như đều thuận theo ta.

Mọi người tìm đến.

Cơ hội tăng lên.

Các dự án phát triển.

Ngay cả tương lai dường như cũng có một gương mặt thân thiện.

Rồi những năm khác đến.

Những năm khác hẳn.

Những năm không hỏi bạn mong muốn điều gì.

Những năm hỏi bạn chịu đựng được gì.

Đó là những năm không xuất hiện trong ảnh.

Những năm không ai ăn mừng.

Những năm mà việc chính chỉ còn là tiếp tục.

Tôi học được rằng mỗi người đều có một điểm giới hạn tưởng tượng.

Một giới hạn mà họ tự nói với mình.

“Nếu chuyện này xảy ra, tôi sẽ không chịu nổi.”

“Nếu tôi mất điều đó, mọi thứ sẽ chấm hết.”

“Nếu thử thách ấy đến, tôi sẽ gục ngã.”

Tôi cũng từng nghĩ như vậy.

Rồi cuộc sống, với sự trớ trêu thường thấy của nó, quyết định kiểm tra.

Và thường thì chúng ta phát hiện ra một điều đáng ngạc nhiên.

Chúng ta bền bỉ hơn mình tưởng.

Không phải mạnh mẽ hơn.

Bền bỉ hơn.

Sức mạnh thuộc về những anh hùng.

Sự bền bỉ thuộc về những người bình thường.

Thuộc về những người thức dậy mỗi sáng.

Những người vẫn tiếp tục làm việc.

Những người đối mặt với những buổi khám bệnh.

Những hóa đơn.

Những trách nhiệm.

Những sự vắng mặt.

Những nỗi sợ.

Và vẫn tìm ra cách để bước tiếp.

Họ là những chuyên gia thực thụ của sự sống sót.

Trong suốt cuộc đời, tôi đã gặp những người lẽ ra có những lý do hết sức chính đáng để bỏ cuộc.

Họ có nhiều lý do hơn hẳn những gì tôi từng có.

Vậy mà họ vẫn tiếp tục.

Không phải vì họ lạc quan.

Không phải vì họ ngây thơ.

Không phải vì họ phớt lờ nỗi đau.

Họ tiếp tục vì có ai đó phụ thuộc vào họ.

Một đứa con gái.

Một đứa con trai.

Một người mẹ.

Một người chồng.

Một người vợ.

Một người bạn.

Một cộng đồng.

Bổn phận, đôi khi, sinh ra một sức mạnh mà riêng tính cách không có được.

Khi bạn không chỉ sống cho riêng mình, bạn trở nên bền bỉ hơn.

Không hạnh phúc hơn.

Không khó bị tổn thương hơn.

Bền bỉ hơn.

Có một thời điểm trong đời mà bạn ngừng tự hỏi:

“Tại sao điều này lại xảy đến với tôi?”

Và bạn bắt đầu tự hỏi:

“Bây giờ tôi phải làm gì?”

Khi sự biến đổi này xảy ra, một điều gì đó thay đổi.

Sự đau khổ không biến mất.

Nhưng nó mất đi vai chính.

Sân khấu lại thuộc về hành động.

Về hiện tại.

Về bước tiếp theo.

Nhìn lại chặng đường đã đi, tôi nhận ra rằng những khoảnh khắc quyết định không phải là những khoảnh khắc của các chiến thắng lớn.

Mà là những khoảnh khắc của những lần chịu đựng lớn lao.

Những ngày tôi mệt mỏi.

Những ngày tôi sợ hãi.

Những ngày mà nếu tôi bỏ cuộc cũng chẳng ai có thể trách tôi.

Vậy mà, bằng cách nào đó, tôi vẫn tiếp tục.

Không phải lúc nào cũng tốt.

Không phải lúc nào cũng đẹp đẽ.

Không phải lúc nào cũng can đảm.

Nhưng tôi đã tiếp tục.

Ngày nay tôi không tin vào những câu chuyện hoàn hảo.

Tôi không tin những người đàn ông tuyên bố họ chưa bao giờ nghi ngờ.

Tôi không tin những tiểu sử không có vết nứt.

Vì một lý do đơn giản.

Chúng không tồn tại.

Mỗi con người mang trong mình một kho lưu trữ những trận chiến vô hình.

Có trận thắng.

Có trận thua.

Có trận vẫn còn dang dở.

Sự trưởng thành không nằm ở việc xóa bỏ chúng.

Mà nằm ở việc học cách sống cùng chúng.

Theo thời gian, tôi hiểu thêm một điều khác.

Những vết sẹo không phải là mặt đối lập của sức mạnh.

Chúng là bằng chứng cho sự tồn tại của nó.

Không ai đi xa mà không mang dấu vết.

Không ai thực sự đi qua thời gian mà không để lại điều gì đó dọc đường.

Câu hỏi không phải là liệu chúng ta có bị tổn thương hay không.

Câu hỏi là chúng ta sẽ làm gì sau đó.

Chúng ta sẽ khép mình lại?

Chúng ta sẽ trở nên cay đắng?

Chúng ta sẽ biến thành những kẻ phán xét thế giới?

Hay chúng ta sẽ tiếp tục tin vào con người bất chấp tất cả?

Với tôi, đây là thử thách khó khăn nhất.

Không phải tiếp tục sống.

Mà là tiếp tục tin tưởng.

Tiếp tục hy vọng.

Tiếp tục xây dựng.

Tiếp tục yêu thương.

Tự vệ đơn giản hơn nhiều so với việc giữ lòng rộng mở.

Trở nên yếm thế đơn giản hơn nhiều so với việc tiếp tục sẵn lòng.

Rút lui đơn giản hơn nhiều so với việc tiếp tục tiến lên.

Vậy mà cuộc sống tốt đẹp nhất mà tôi từng biết luôn nằm ở phía bên kia của nỗi sợ.

Có lẽ đây là ý nghĩa đích thực của việc đứng vững.

Không phải là không thể bị tổn thương.

Không phải là bất khả chiến bại.

Không phải là hoàn hảo.

Mà là không cho phép những vết thương quyết định chúng ta sẽ trở thành ai.

Nhìn lại, tôi không thấy một người đàn ông đã tránh được những cơn bão.

Tôi thấy một người đàn ông đã đi qua chúng.

Có cơn bão vượt qua êm đẹp.

Có cơn bão vượt qua chật vật.

Có cơn bão vượt qua mà bỏ lại trong đó những mảnh của chính mình.

Nhưng đã đi qua chúng.

Cuối cùng, tôi tin rằng mọi cuộc đời đều được đánh giá qua một câu hỏi duy nhất.

Không phải bạn đã leo cao đến đâu.

Không phải bạn đã sở hữu bao nhiêu.

Không phải bạn đã được tôn vinh đến mức nào.

Mà là điều gì còn lại khi mọi thứ khác đã bị lấy đi.

Tôi biết câu trả lời của mình.

Đó không phải là một câu trả lời anh hùng.

Đó không phải là một câu trả lời phi thường.

Đó là một câu trả lời của con người.

Sau những mất mát.

Sau những sai lầm.

Sau những cơn bệnh.

Sau những chia ly.

Sau những nỗi sợ.

Sau năm tháng.

Tôi vẫn ở đây.

Vẫn đứng vững.